

Man havde tidligere haabet, at Indenrigsministeren, som naturligvis intet kunde have imod sin egen, oprindelige Del i Regeringslovforslaget, ikke vilde modsætte sig dets Gjennemførelse, fordi „Skuden“ fik saa elskværdige Passagerer som „Kvinderne“, der jo efter hans Ønske beskedent holdt sig paa det islandske Standpunkt. Men allerede under 2den Behandling i Folkethinget viste det sig, at, skjønt han intet havde mod nogen af Lovforslagets to Dele, havde han meget imod dem tilsammen. Og „for det andet“ — sagde han — „forekommer det mig mindre heldigt, at man vil gjøre det til en lokal Lov for Kjøbenhavn, det vilde utvivlsomt være heldigere at gjøre det til en almindelig Lov, og jeg vil gjøre opmærksom paa, at paa Island rejstes Spørgsmaalet først lokalt, og da gik det ikke igjennem; det lykkedes først, da man gav det som en almindelig Lovbestemmelse. For øvrigt, naar jeg udtaler dette, maa det ærede Thing og den ærede Ordfører forstaa det saaledes, at jeg for min Person ikke skal modsætte mig, at en saadan Bestemmelse fremmes. Jeg vil ikke knytte mig til den med noget særligt Ansvar, men hvis det ærede Medlem kan faa det igjennem Lovgivningsmagten, skal jeg ikke modsætte mig det.“

I Landstthinget gik straks Professor *Matsen* om Bord paa „Skuden“, som jo løb ind under Regeringens Flag. Men han kom — som Ordfører for Landsthingsudvalget — snart tilbage med følgende „Erklæring“ (af 25de Marts): man „kan tiltræde“ den oprindelige Del af Regeringsforslaget, „men finder derimod ingen Anledning til at sætte dette vidtrækkende Spørgsmaal om Kvinders kommunale Valgret i Forbindelse med denne paatrængende Lejlighedslov og stiller derfor Forslag om, at § 1“ (o: Kvinderne) „udgaar.“ Da Sagen den 29de Marts kom til „eneste“ Behandling i Landstthinget, anbefalede Ordføreren (*Matsen*) „Thinget at holde Lovforslaget indenfor den Ramme, som det fra først af har hatt, og ikke blande ind deri det uvedkommende Spørgsmaal om Kvindens kommunale Valgret, som der vel kunde være al mulig Anledning til at drøfte ved en almindelig Reform, men ikke ved denne Lov.“ Derefter udstemtes „Kvinderne“ i Landstthinget (med 38 Stemmer imod 14).

Havde vi haft Fællesafstemning i Rigsdagen, vilde „Kvin-